

Til § 34.

Svarer til Lovforslag 1925—26 § 41, dog at man har udeladt Forslaget om en Forhøjelse af Vidnegodtgørelsen dels for at undgaa Forøgelse af det Offentliges Udgifter paa dette Omraade, dels fordi man maa være enig med Retsplejeudvalget, der har fraraadet Forhøjelsen, i, at det vilde være meget betænkeligt at forøge de allerede for Tiden betydelige Omkostninger, der for den private er forbundet med at føre Proces.

Til § 36, 1ste Stykke.

Grænsen mellem borgerlige Landsrets- og Underretssager, der ved Lov Nr. 325 af 3. Juni 1919 § 10 fastsattes til 800 Kr., foreslaas forhøjet til 2 000 Kr. Dette vil nemlig baade for Højesteret og for Landsretterne betyde en væsentlig Lettelse, der for de sidste Vedkommende antagelig vil kunne opveje det forøgede Arbejde, som Udvidelsen af Rejseshjæmmelen vil medføre for Landsretterne, jfr. Bemærkningerne ovenfor til §§ 1 m. fl., medens Underretsdommerne maa antages at kunne overkomme det som Følge af Ændringen forøgede Arbejde.

Retsplejeudvalget har med 7 Stemmer mod 5 vedtaget ikke at kunne anbefale Forslaget.

Til §§ 36, 2det Stykke og 67.

Jfr. Bemærkningerne til Lovforslag 1925—26 §§ 46 og 75, med hvilke Paragraffer nærværende Lovforslag stemmer overens.

Til § 37.

(Retsplejelovens § 234).

Henvisningen til §§ 657 og 669 bør slettes, efter at disse 2 Paragraffer er blevet ophævede ved Lov Nr. 300 af 30. Juni 1922 §§ 50 og 56.

Til § 38.

Jfr. Bemærkningerne til Lovforslag 1925—26 § 47, med hvilken Paragraf nærværende Lovforslag stemmer overens.

Til §§ 39 og 44.

Jfr. Bemærkningerne til Lovforslag 1925—26 §§ 48 og 53, med hvilke Paragraffer nærværende Lovforslag stemmer overens.

Til § 42.

Jfr. Bemærkningerne til Lovforslag 1925—26 § 51, 1ste Stykke, hvormed nærværende Forslag stemmer overens.

Til §§ 43, 45 og 87.

(Retsplejelovens §§ 320, 331 og 596).

Dette Forslag gaar ud paa, at Udgifterne ved Tilvejbringelsen af Højesterets-ekstrakter i borgerlige Sager altid skal udredes af Parterne, ikke blot undtagelsesvis, som foreslaaet i de 2 tidligere Forslag, jfr. Lovforslag 1925—26 §§ 52 og 92.

Retsplejeudvalget har ikke kunnet anbefale Forslaget og har i saa Henseende anført dels, at de med Anke til Højesteret forbundne Udgifter ved Forslaget vil blive ikke uvæsentligt forhøjede, hvad der vilde være uheldigt, dels at det i væsentlig Grad er for at lette Højesteretsdommernes Arbejde og fremme Proceduren ved Højesteret, at de nu benyttede Ekstrakter er blevet indført i Stedet for den i gamle Dage anvendte Dikteren til Retsbogen af alle vigtigere Dokumenter.

Til § 46.

Jfr. Bemærkningerne til Lovforslag 1925—26 § 54, med hvilken Paragraf nærværende Lovforslag stemmer overens, samt Bemærkningerne til den følgende Paragraf.

Til § 47.

(Retsplejelovens § 336).

Retsplejelovens § 336 udtaler, at „Bestemmelserne i Lov om Sagførersalær m. m. af 24. Maj 1879 forbliver gældende i borgerlige Sager“. Lov 24. Maj 1879 har i Praksis været forstaaet saaledes, at det — i hvert Fald som Hovedregel — er Dommen i Hovedsagen, der fastsætter Størrelsen af Sagførersalær og Godtgørelse for Udlæg ogsaa med Hensyn til saadanne akcessoriske Retshandlinger ved andre Retter, som Sagen maatte have givet Anledning til.

I Straffesager har man derimod normalt fulgt en anden Fremgangsmaade i Praksis, idet man ved Ordet „Retten“ i Retsplejelovens § 741 forstaaer den Underret, ved hvilken Sagføreren er optraadt.

For at samme Fremgangsmaade kan blive anvendt i borgerlige Sager og i Straffesager, har Retsplejeudvalget indstillet, at nærværende Forslag søges gennemført.

Forslaget er affattet saaledes (jfr. Ordene „særlig Beskikkelse“), at man undertager det Tilfælde, at en til en Retssags Udførelse beskikket Sagfører i Kraft af denne Beskikkelse selv har givet Møde ved en eller anden akcessorisk Retshandling ved anden Ret, idet det synes rimeligt, at hans hele Salær i saa Fald fastsættes ved Dommen i Hovedsagen, jfr. ogsaa nærværende Lovforslag § 46.